

Post-CDC

written by Josep Sort | 27 d'abril de 2016

La transitologia és la branca de la ciència política que estudia les transicions polítiques, normalment aquelles que es donen entre un sistema o règim no democràtic a un de democràtic. Algunes de les aportacions que s'han fet al respecte distingeixen entre tres models teòrics (tipus ideals) de transicions polítiques: les completes, les parcials o moderades i les falses o incompletes.

Les **transicions completes** són rupturistes, de manera que hi ha un canvi de règim polític i també un canvi de personal polític. Això permet passar comptes amb els responsables del règim anterior i el coneixement de la veritat, sobretot dels abusos i violacions comeses pels governants no democràtics. Es fa una taula rasa, i es comença de nou.

Les **transicions parcials o moderades**, acostumen a ser el producte d'un pacte entre algunes elits del règim anterior i algunes elits de l'oposició democràtica, de manera que s'arriba a un acord entorn un règim polític que per una banda conserva elements i personal del règim anterior, i de l'altra incorpora elements i personal nous. Es tracta d'un consens que explícitament, deixa a banda i banda, sectors al marge, que no entren en l'acord. En aquestes transicions, la idea-força que predomina és la de la reconciliació, amb un reconeixement genèric que en ambdós bàndols es va patir i es van cometre excessos.

Finalment, les **transicions falses o incompletes**, són aquelles que es porten a terme sota el control de les elits en el poder, és a dir, les no democràtiques, que veuen arribat el moment d'adaptar-se a un entorn, normalment, internacional, i d'assumir una apariència o un barnís, si es vol, més democràtic. Llavors impulsen uns canvis institucionals superficials, fins i tot arriben a cooptar determinades

personalitats de l'oposició democràtica, però tot es fa des de d'adalt. És un canvi controlat en tot moment des del poder i que pretén que la societat en el seu conjunt oblidi el passat més recent.

Salvant totes les distàncies, podríem dir que Convergència Democràtica de Catalunya, es troba a hores d'ara, davant el dilema de quin model de transició escollirà en el pas des de la l'etapa de l'autonomia a la de la independència. O el que és el mateix, des de l'etapa de la seva negociació com a subjecte polític a la de l'etapa de la seva actuació com a tal, que es va assolir arran dels resultats de les eleccions del 27S, i de l'aprovació de la moció del 9N.

En el moment d'escriure aquestes ratlles, la veritat és que CDC sembla optar més per un model de transició falsa o incompleta, atès que es pretenen fer canvis epidèrmics i que els aspirants a ocupar els màxims llocs de responsabilitat política, són tots ells i elles, vells coneguts, vells routiers, de l'etapa anterior. Fa la sensació que per poc que la base afluixi, determinats tics del putaramonisme i del peixalcovisme tornen a emergir a la superfície, tornen a ensenyar-nos la seva cara, bruta, ja prou coneguda.

A ningú no se li escapa que si la transició de CDC segueix aquest camí, serà un enorme fracàs, vorejant el ridícul.

Però sobretot serà una gran injustícia, per un doble motiu.

Per una banda perquè CDC és el partit amb més militants independentistes de Catalunya, de llarg, que aposten clarament per una Catalunya lliure sense complexos, i ho han fet des de fa molts anys, com és el cas del President Puigdemont i han esdevingut referents en els seus entorns territorials (local, comarcal) o sectorials, des de sempre.

Per altra banda, també serà una injustícia per a molts independentistes que no havent militat mai a CDC o, en alguns casos, havent-se allunyat en el seu moment per la seva

dinàmica autonomista, hem vist com en els darrers anys, sota el lideratge d'Artur Mas, havia evolucionat cap a una dinàmica clarament independentista, amb l'afegit que no ha caigut en l'acomplexament ideològic d'altres formacions independentistes que dia sí i dia també semblen demanar perdó per ser-ho, al mateix temps que s'obsessionen en intentar posar tots els pals sota les rodes al procés, que només els interessa si s'adiu als seus plantejaments ideològics i no a uns de més transversals.

És per això que considero que CDC ha de fer un cop de cap i apostar per una transició sense complexos que, entre d'altres aspectes, ha de comportar una aposta orgànica i estratègica per la independència sense cap eufemisme ni mots crossa, incloent-hi naturalment, l'opció unilateral; un canvi més que substancial de personal polític executiu, una eliminació de qualsevol rastre dels elements més connotats de l'etapa autonomista-espanyolista, una transversalitat ideològica desacomplexada, que tingui com a base la llibertat, el benestar i la seguretat, que només es poden garantir amb la Independència. I *last but not least* una nova identitat, començant pel propi nom, i els seus referents corporatius. Hi ha molta feina a fer, però tot és possible. I si a més a més, és engrescador, molt millor.